

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Moravia Green Energy s.r.o.,** se sídlem Květoslava Mašity 409, Všenory, zastoupená Mgr. Ivo Kroužkem, advokátem se sídlem Washingtonova 1599/17, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2016, č. j. 51047/16/5200-11433-702459, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2018, č. j. 46 Af 30/2016 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně jakožto právní nástupkyně společnosti Moravia Green Power s. r. o., se sídlem Květoslava Mašity 409, Všenory, IČ 269 81 840, která zanikla v důsledku vnitrostátní fúze sloučením se žalobkyní jako nástupnickou společností s právními účinky ke dni 28. 12. 2017, je vlastníkem a provozovatelem fotovoltaických elektráren, přičemž dodávala vyrobenou elektřinu do distribuční sítě společnosti E.ON Distribuce, a. s. (dále jen „plátce daně“). Předmětem sporu se stala platba za elektřinu dodanou žalobkyní v období prosinec 2015, neboť plátce daně žalobkyni nevyplatil celou jí fakturovanou

částku, ale srazil z ní část ve výši odvodu z elektřiny ze slunečního záření (dále jen „solární odvod“) podle § 14 a násl. zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích energie“). Žalobkyně následně na základě svých pochyb o správnosti sraženého solárního odvodu požádala plátce daně o vysvětlení podle § 237 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), jelikož však ani poté nesouhlasila s postupem plátce daně, podala proti jeho postupu stížnost.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 11. 2016, č. j. 51047/16/5200-11433-702459 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správce daně“) ze dne 23. 3. 2016, č. j. 51710/16/4222-21791-302647 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž byla podle § 237 odst. 4 daňového řádu zamítnuta stížnost žalobkyně na postup plátce daně.

[3] Žalobkyně podala dne 8. 12. 2016 žalobu u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jíž se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedla, že solární odvod má likvidační dopad na její majetkovou podstatu a domáhala se zohlednění této skutečnosti ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, což žalovaný odmítl učinit. Na podporu svých tvrzení předložila údaje z účetních závěrek a rozsáhle argumentovala negativním a likvidačním vlivem solárního odvodu na její podnikání. Namítala, že ani institut paušálního prominutí daně, který pokládal Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57, za vhodný prostředek k zohlednění likvidačního dopadu, není ministerstvem financí aplikován, a není tak s to poskytnout ochranu jejích práv. Žalobkyně vyšla z toho, že v průběhu řízení likvidační účinky solárního odvodu na její majetkovou podstatu řádně popsala a prokázala, žalovaný proto měl v souladu s usnesením Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2013, sp. zn. II. ÚS 4623/12, učinit závěr o případné protiústavnosti podrobení jejích příjmů solárnímu odvodu, na což však žalovaný zcela rezignoval.

[4] Krajský soud rozsudkem ze dne 27. 4. 2018, č. j. 46 Af 30/2016 – 28 (dále jen „napadený rozsudek“) podanou žalobu zamítl. Konstatoval, že v projednávané věci existuje ustálená judikatura, podle které nelze dopady solárního odvodu v řízení podle ustanovení § 237 daňového řádu zohlednit. Žalobkyně nepředložila žádné argumenty, jež by zpochybnily správnost závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v usnesení ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57. Za takový argument nepovažoval krajský soud ani poukaz na sdělení Ministerstva financí ČR, které doporučuje místo generálního prominutí daně použít pro zohlednění individuálních dopadů solárního odvodu institut posečkání (§ 156 a § 157 daňového řádu). Krajský soud se proto již nezabýval tím, zda solární odvod měl likvidační dopad na majetek žalobkyně, jelikož i kdyby jí v tomto bodě přisvědčil, na výsledku daňového ani soudního řízení by to nemohlo ničeho změnit; neprováděl proto ani dokazování navrženými listinami.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[5] Proti napadenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které navrhla jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatelka namítá, že krajský soud neprovedl žádné důkazy k žalobnímu tvrzení, že solární odvod na ni měl likvidační dopad, ačkoli podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 39, mělo takové dokazování proběhnout. Podle krajského soudu by tyto důkazy nemohly nic změnit na výsledku daňového ani soudního řízení, tento závěr krajského soudu vyústil v nesprávné posouzení právní otázky zákonnosti a ústavnosti solárního odvodu. Pokud krajský soud neposoudil případ stěžovatelky individuálně a nezohlednil likvidační účinky solárního odvodu, odepřel tak stěžovatelce právo na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a sekundárně porušil její právo podnikat a vlastnit majetek. Závěry krajského soudu jsou rovněž v rozporu s Ústavou ČR. Stěžovatelka dále odmítá zjednodušující a účelovou interpretaci judikatury správních soudů ve věci solárních odvodů. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, je totiž nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu. Závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Afs 76/2013 - 57 proto nelze aplikovat bez dalšího, neboť jeho teoretické základy se staly v praxi neaplikovatelnými. Jestliže podle rozšířeného senátu neexistuje žádný zákonný základ, který by umožnil správci daně modifikovat solární odvod s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem, měl by Nejvyšší správní soud svůj náhled přehodnotit nebo přinejmenším předložit věc Ústavnímu soudu k posouzení souladu tohoto stavu s ústavním pořádkem. Stěžovatelce se tak v důsledku judikatury správních soudů a Ústavního soudu nedostává žádný efektivní a právem aprobovaný způsob, jakým by se domohla svého práva na přezkoumání rozhodnutí správních orgánů a navazujících rozhodnutí soudů ve věci solárních odvodů. Institut prominutí daně, na nějž odkazovala předchozí judikatura správních soudů, se jeví jako právně a fakticky neúčinný prostředek, stejně tak institut posečkání s platbou jiných daní. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka označila napadený rozsudek krajského soudu za nesrozumitelný a nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jakož i za nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky. Řízení před správními orgány pak bylo zatíženo vadou způsobující nezákonnost jejich rozhodnutí, pro kterou měl krajský soud napadená rozhodnutí zrušit.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svém přesvědčení o zákonnosti svého postupu a napadených rozhodnutí a jejich souladu s ustálenou judikaturou správních soudů i Ústavního soudu. Zejména poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14, v němž Ústavní soud aproboval právní názor Nejvyššího správního soudu o nemožnosti posuzovat dopady solárního odvodu v řízení o stížnosti na postup plátce daně ani v navazujícím soudním řízení. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že obsahově zcela totožnou argumentací stěžovatelky uvedenou v nyní podané kasační stížnosti se již zabýval v rámci vypořádání její předcházející kasační stížnosti proti rozsudku téhož krajského soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 45 Af 7/2015 – 35, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 29. 11. 2017, č. j. 1 Afs 9/2017 – 31, a to tak, že ji zamítl; ústavní stížnost stěžovatelky proti tomuto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak byla usnesením Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2018, sp. zn. IV. ÚS 572/18, odmítnuta. V dané věci šlo o shodnou právní otázku i stěžovatelkou tvrzené důvody nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, vady řízení a nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem; jednalo se pouze o odlišné časové období. V nyní projednávané věci pak stěžovatelka neuvedla oproti předcházejícímu řízení žádné nové argumenty ani skutečnosti, pročež Nejvyšší správní soud nemá důvod se od své dřívější ustálené judikatury odchýlit a níže proto vychází ze svého rozsudku ze dne 29. 11. 2017, č. j. 1 Afs 9/2017 – 31.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu a dospěl k závěru, že není důvodná. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu má být z přezkoumatelného rozhodnutí zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 78, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS (všechna v tomto rozsudku uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Napadený rozsudek vyhovuje všem těmto kritériím. Z jeho odůvodnění je zřejmé, proč krajský soud aproboval právní závěry žalovaného a proč shledal žalobní námitky nedůvodnými. Závěry krajského soudu jsou srozumitelně formulované a vnitřně souladné. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval důkazy navrženými stěžovatelkou, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, jelikož krajský soud postupoval v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 – 57, podle kterého nejsou finanční úřady v řízení o stížnosti podle § 237 daňového řádu oprávněny posuzovat dopady solárního odvodu na poplatníka, přičemž k tomuto postupu nejsou oprávněny ani správní soudy. V této souvislosti soud poukazuje na skutečnost, že stěžovatelkou uváděná domnělá prejudikatura (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 39) je „pouhým“ předkládacím usnesením, z nějž není seznatelný konečný názor Nejvyššího správního soudu.

[12] K posouzení dalších kasačních námitek Nejvyšší správní soud předesílá, že již opakovaně rozhodoval o kasačních stížnostech provozovatelů solárních elektráren (i ve věcech stěžovatelky) proti rozhodnutím správních soudů o žalobách proti rozhodnutím orgánů finanční správy ve věcech stížností na postup plátce daně podle § 237 daňového řádu, jimiž se stěžovatelé v soudním řízení správním domáhali zejména zohlednění likvidačního efektu zavedení solárního odvodu, a to mimo mnoha jiných např. v rozsudcích ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 Afs 121/2014 - 52, ze dne 16. 1. 2014, č. j. 7 Afs 108/2013 - 36, ze dne 18. 4. 2014, č. j. 8 Afs 3/2014 - 39, ze dne 14. 5. 2014, č. j. 10 Afs 18/2014 – 48, ze dne 11. 9. 2015, č. j. 4 Afs 177/2015 - 22, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 131/2015 – 30, ze dne 27. 10. 2015, č. j. 2 Afs 83/2015 - 40, ze dne 9. 12. 2015, č. j. 1 Afs 133/2015 – 35, nebo ze dne 6. 1. 2016, č. j. 1 Afs 116/2015 - 30.

[13] Klíčovou právní otázkou v dané věci je, zda lze konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie zohlednit v řízení o stížnosti na postup plátce daně a v navazujícím soudním řízení. Nejvyšší správní soud již v mnoha svých rozsudcích konstatoval, že úprava solárního odvodu je v obecné rovině v souladu s ústavním pořádkem. Vycházel přitom z odůvodnění nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, kterým Ústavní soud zamítl návrh na zrušení části zákona č. 180/2005 Sb. Jelikož se v nyní posuzované věci jedná o meritorně obdobnou věc a v mezidobí nevyvstaly žádné důvody pro odchýlení se od tam vyslovených závěrů, Nejvyšší správní soud se jich při posouzení kasační stížnosti přidržel a na odůvodnění těchto rozhodnutí rovněž přiměřeně odkazuje.

[14] Nejvyšší správní soud opakovaně dovodil, že institut stížnosti na postup plátce daně (§ 237 odst. 3 daňového řádu) neumožňuje správci daně zohlednit konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v předmětném usnesení ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57, č. 3000/2014 Sb. NSS, uvedl, že *„stížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátci daně při uplatňování srážkové daně. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro „řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem“, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Bylo by absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka.*“ (bod 38). Vzápětí rozšířený senát dodal, že *„s ohledem na absenci psané právní úpravy řešící výjimečné situace, v nichž vede solární odvod k ekonomické likvidaci poplatníka, je patrné, že použití institutu stížnosti na postup plátce daně dle § 237 daňového řádu nemůže bez dalšího představovat efektivní ochranu práv těch poplatníků, do jejichž práv bylo vskutku s ohledem na konkrétní okolnosti jejich případu protiústavně zasaženo. Institut stížnosti tedy není za stávající právní úpravy nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu.*“ (body [40] až [41]).

[15] Tyto závěry rozšířeného senátu byly následně potvrzeny i Ústavním soudem, nejdříve formou usnesení o odmítnutí ústavní stížnosti pro zjevnou neopodstatněnost (např. usnesení ze dne 13. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 1273/14) a následně z důvodu vyjasnění výkladu ústavních norem a způsobu jejich promítnutí do aplikace podústavního práva i nálezem ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14. V tomto nálezu Ústavní soud

konstatoval, že zhodnocení rdousícího efektu solárního odvodu se nelze domáhat v rámci řízení o stížnosti na postup plátce daně. Obecné soudy totiž nemohou s ohledem na princip dělby moci příliš extenzivním výkladem nahrazovat činnost zákonodárce a revidovat ustanovení § 237 daňového řádu tak, že by mu přisoudily úplně odlišný smysl zcela v rozporu se zněním zákona a s doktrínou. Není možné, aby soudní moc přiznávala plátci daně oprávnění, která mu mohou být dána pouze zákonem samotným. Takovou, *contra legem* jdoucí, interpretaci nelze ospravedlnit ani odkazem na předchozí výzvy Ústavního soudu k ochraně vlastnického práva při solárním odvodu v některých specifických případech. Apel Ústavního soudu na hledání spravedlivého řešení učiněný v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 nelze chápat *„jako výzvu soudní moci k „ohýbání" a nepřiměřené interpretaci právních norem obsažených v daňovém řádu, nýbrž jako výzvu dotčeným státním subjektům k přijetí takové právní úpravy, jež by umožňovala plátci (respektive správci) daně či soudní moci zohlednit v určitých jasně daných případech skutečnost, že solární odvod má na poplatníka likvidační dopad"* (nález sp. zn. II. ÚS 2216/14, bod 32). Krajský soud tak nyní projednávanou věc posoudil zcela správně, když uvedl, že individuálního likvidačního účinku solárního odvodu se nelze dovolávat v řízení o stížnosti na postup plátce daně, a žalobu zamítl.

[16] S ohledem na uvedené nelze považovat usnesení rozšířeného senátu za rozporné s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, neboť ani tento nález nedává správním soudům pravomoc založit plátci daně v řízení o stížnosti podle § 237 daňového řádu nové povinnosti, tudíž fakticky změnit existující právní úpravu. Podle rozšířeného senátu je nejpřiléhavějším prostředkem k zohlednění individuálních účinků odvodu vyměřeného podle zákona, leč dopadajícího rdousícím způsobem na jednotlivce, za stávající právní úpravy institut prominutí daně, upravený v § 259 a 260 daňového řádu (k podrobnostem viz body [48] až [57] citovaného usnesení rozšířeného senátu). K otázce, jak postupovat v případě, jestliže exekutiva dosud nenaplnila požadavky plynoucí jak z nálezu Ústavního soudu, tak z apelu rozšířeného senátu, se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 Afs 121/2014 – 52. Ve zmíněné věci si soud vyžádal stanovisko Ministerstva financí, ze kterého vyplynulo, že ministr financí momentálně neplánuje vydat rozhodnutí o prominutí daně dle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu, které by dopadalo na poplatníky solárního odvodu. V přípravě nejsou ani žádné změny relevantní zákonné úpravy. Ministerstvo nicméně zdůraznilo, že danou problematikou se s cílem naplnit principy vyslovené soudní mocí intenzivně zabývá a přikládá závěrům Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu ohledně možného „rdousícího efektu" solárního odvodu v individuálních případech maximální důležitost. Ministerstvo financí dále odkázalo na upozornění, které pro daňové subjekty zveřejnilo na internetových stránkách daňové správy dne 18. 9. 2014, přičemž uvedený postup podle Ministerstva financí představuje mechanismus požadovaný Ústavním soudem pro možnost individuálního řešení případných likvidačních účinků odvodu z elektřiny ze slunečního záření.

[17] Lze tedy shrnout, že pokud se výrobce elektřiny ze slunečního záření dostane do situace individuálních likvidačních účinků spojených s úhradou (odvedením) této daně, může požádat o posečkání s úhradou jiné daně. Správce daně posoudí jeho celkovou ekonomickou situaci a nastane-li takový účinek, rozhodne o posečkání s úhradou jiné daně. Garance patnáctileté návratnosti investice do solární elektrárny však neznamená právo každého jednotlivého podnikatele v oboru výroby elektřiny ze solárního záření na

ziskovost jeho podnikání odpovídající uvedené návratnosti. Znamená pouze, že za obvyklých okolností a při vynaložení péče řádného hospodáře by zpravidla uvedené návratnosti mělo být u průměrného podnikatele podnikajícího v tomto oboru dosaženo. Proto tedy ne každé obtíže spojené s nutností unést břemeno solárního odvodu, byť by ve spojení s dalšími faktory zásadně ovlivnily hospodaření podnikatele, mohou mít likvidační účinky ve smyslu, v jakém je chápe nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Samotné rozhodnutí ve věci žádosti o posečkání s úhradou jiné daně musí být řádně odůvodněno a je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2006, č. j. 3 Afs 10/2003 – 106, ze dne 22. 4. 2011, č. j. 2 Afs 88/2010 – 70, nebo ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 131/2007 – 53; popř. i nález Ústavního soudu ze dne 16. 4. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04). Pokud by ani toto nepostačovalo a pokud by stěžovatelka vskutku osvědčila, že využila instrumentů podle § 156 a 157 daňového řádu, a to v plné jejich šíři a ve vztahu ke všem jí placeným daním či jiným odvodům, na které jsou tyto instrumenty použitelné, a ačkoli jí jejich dobrodiní bylo poskytnuto, ani tak to nestačilo k zachování její životaschopnosti, bylo by to signálem, že objektivní účinky solárního odvodu jsou v jejím případě likvidační, pak by zřejmě nezbylo, než aby ministr financí vydal „rozhodnutí“ podle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu o takovém obsahu, který situaci stěžovatelky umožní řešit způsobem zajišťujícím naději na zachování její ekonomické životaschopnosti. Teprve pokud by ministr i za této situace zůstal nečinný, tedy pokud by exekutiva nenašla účinné prostředky zabránění zmiňovanému nežádoucímu stavu a z jejího dosavadního postupu by plynulo, že tak ani učinit nehodlá, nezbylo by, než aby takové účinné prostředky nalezl soud (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 1 Afs 171/2015 - 41).

[18] Z podané žaloby ani z kasační stížnosti však nevyplývá, že by taková situace v případě stěžovatelky nastala. Stěžovatelka pouze v obecné rovině poukazuje na toliko odkladný efekt případného vyhovění žádosti o posečkání s platbou jiných daní, na zákonný požadavek úroku z posečkané částky a na dopad v podobě evidence daňového nedoplatku po dobu posečkání. Neuvádí však, že by této možnosti využila a zda, případně jak se jí tvrzené negativní doprovodné jevy dotkly jejích práv či ekonomické situace.

[19] Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na přístup k soudu podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy ani právo na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny. Dotčení těchto práv nelze dovozovat jen proto, že se krajský soud neztotožnil se stěžovatelčinou argumentací a s poukazem na ustálenou judikaturu nepřipustil v soudním řízení, které navazovalo na řízení o stížnosti na postup plátce daně podle § 237 daňového řádu, dokazování ohledně tvrzených likvidačních účinků solárního odvodu. Dotčení těchto práv nelze spatřovat ani v tom, že stěžovatelka nepovažuje instituty prominutí daně a posečkání daně za účinné prostředky ochrany před rdousícím efektem solárního odvodu.

[20] Nejvyšší správní soud se konečně neztotožnil ani s námitkou, že správce daně neumožnil stěžovatelce prokázat rozhodné skutečnosti. Ustálená judikatura Ústavního soudu se shoduje na závěru, že opomenutí důkazu či nevypořádání důkazního návrhu může založit protiústavnost napadeného rozhodnutí; to však neplatí za situace, kdy předložené důkazy nemohou mít vliv na samotný výsledek řízení, neboť v předmětných řízeních vůbec nelze takové důkazy hodnotit. Tak tomu bylo i v případě stěžovatelky,

neboť jí navrhované důkazy nemohly nic změnit na výsledku sporu. Jak již mnohokrát konstatoval Nejvyšší správní soud i Ústavní soud ve shora uvedených rozhodnutích (a to i vůči stěžovatelce, naposledy v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 8 Afs 119/2015 - 38) v řízení o stížnosti na postup plátce daně vůbec není možné k těmto důkazům přihlédnout. Provádění důkazů by tudíž bylo nadbytečné a v rozporu se zásadou procesní ekonomie (v podrobnostech srov. bod 40. výše citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2216/14).

[21] S ohledem na shora uvedené krajský soud zamítl stěžovatelčinu žalobu důvodně. Odvod z elektřiny ze slunečního záření je totiž v obecné rovině v souladu s právními předpisy a v konkrétní rovině nebylo možno dopady tohoto odvodu na stěžovatelku posoudit v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v odvolacím řízení či soudním řízení. Postup krajského soudu, který nedoplnil dokazování způsobem navrženým stěžovatelkou, a svůj postup také odůvodnil, byl proto v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelkou uplatněných kasačních námitek, neshledal ani vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu